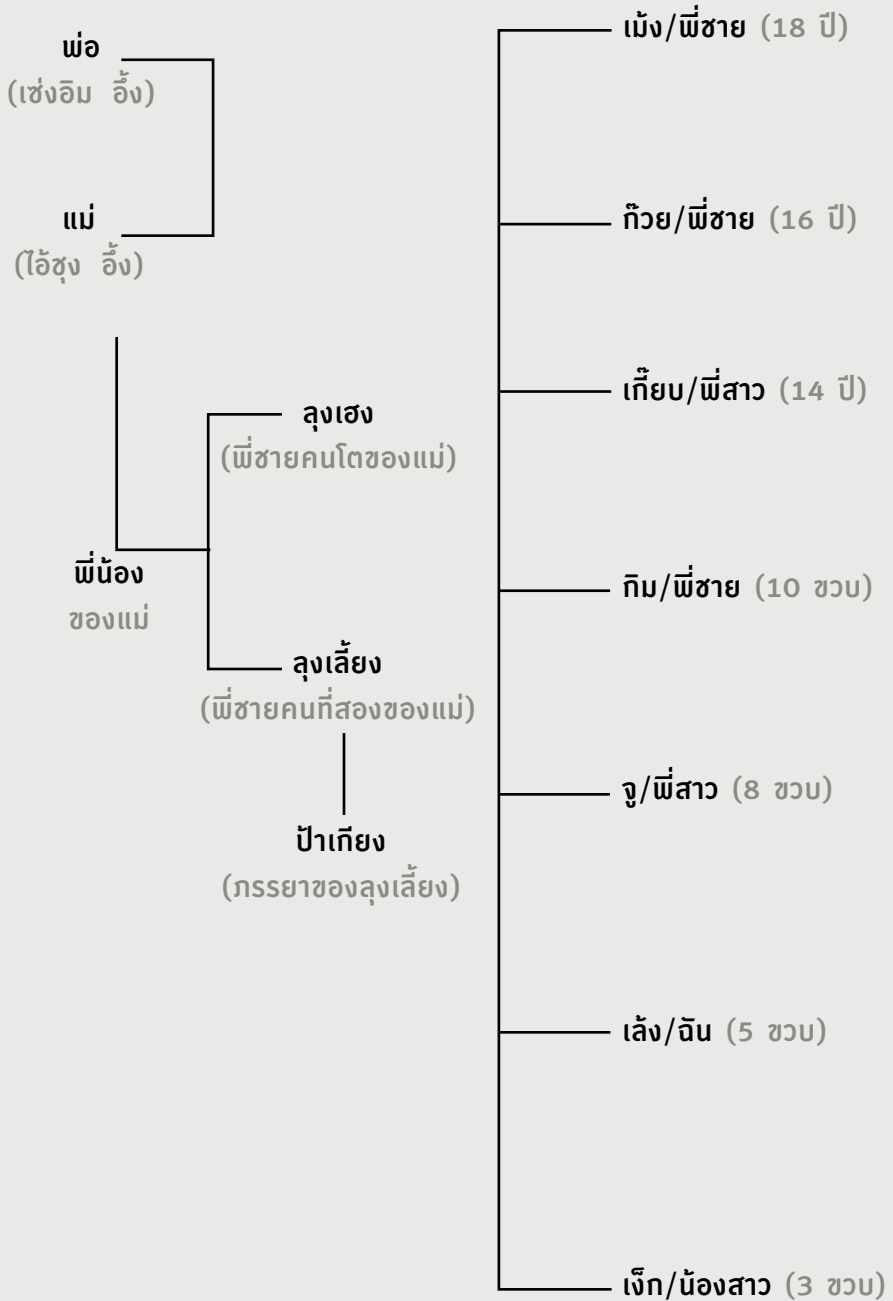


ผังครอบครัว ค.ศ. 1975



พจนมปัญญา

เมษายน ค.ศ. 1975

เมืองพจนมปัญญาตื่นแต่เช้า เพื่อฉวยโอกาสในขณะที่อากาศยังเย็นสบาย ก่อนพระอาทิตย์จะโผล่ออกจากเมฆหมอกเข้าสู่รุกรานประเทศด้วยอากาศร้อนอบอ้าวเพียงหกโมงเช้าเท่านั้น ชาวพจนมปัญญาต่างเดินขั้วไขว่เบียดเสียดไปมาอย่างเร่งรีบไปตามบาทวิถีของถนนสายเล็กๆ ที่มีฝูงคลุ้ม พนักงานชายหญิงของร้านอาหารในเครื่องแบบสีดำ-ขาวพากันเปิดประตูร้าน กลิ่นหอมของก๋วยเตี๋ยวน้ำโชยทักทายลูกค้าที่มารอแต่เช้า พ่อค้าแม่ขายเข็นรถขายเกี้ยวหนึ่ง เนื้อร้อนควันเสียบไม้ ถั่วลันเตา ไปตามบาทวิถี ก่อนจะจอดรถ จัดร้าน แล้วเริ่มธุรกิจในวันใหม่ เด็กๆสวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดสีสดใสเตะบอลกันด้วยเท้าเปล่าบนบาทวิถี ไม่สนใจเสียงตะโกนบ่นว่าของพ่อค้าแม่ค้า บนถนนใหญ่อ้ออึ้งไปด้วยเสียงเครื่องยนต์ของรถมอเตอร์ไซค์ เสียงแหยดอัดของรถจักรยาน และรถยนต์ขนาดเล็ก...สำหรับผู้ที่มีปัญญาซื้อ เมื่อถึงเที่ยงวัน ขณะที่อุณหภูมิได้สูงขึ้นเกือบสี่สิบองศาเซลเซียส ห้องถนนก็เงียบสงบลงอีกครั้ง ผู้คนต่างรีบเร่งกลับบ้านเพื่อกินอาหารกลางวัน อาบน้ำเย็นๆ คลายร้อน และจับหลับพักผ่อน ก่อนจะไปทำงานอีกครั้งตอนบ่ายสอง

ครอบครัวของฉันอาศัยอยู่บนชั้นสามของอพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่งกลางเมืองพจนมปัญญา ดั่งนั้นฉันจึงชินกับเสียงอีกที่กและการจราจรที่คับคั่ง ถนนของเราไม่มีสัญญาณไฟจราจร มีแต่ตำรวจยืนอยู่บนกล่องโลหะกลางสี่แยกคอยโบกรถ กระนั้นก็ตามการจราจรก็ยังติดขัดไปทั้งเมือง วิธีที่ฉันชอบที่สุดเวลาไปไหนมาไหนกับแม่คือการนั่งซิโคล เพราะคนขี่สามารถลัดเลาะไปในการจราจรที่ติดหนึบได้

ซีโกลมีลักษณะเหมือนรถเข็นขนาดใหญ่ที่ติดตั้งอยู่ข้างหน้ารถจักรยาน เวลาจะไปไหนก็แค่นั่งไปนั่น บอกจุดหมายที่จะไป แล้วก็จ่ายเงินให้คนถีบรถ แม้ครอบครัวของเราจะมีรถเก๋งสองคันและรถกระบะอีกคัน แต่เวลาไปตลาดกับแม่ เรามักจะขึ้นซีโกล เพราะเร็วกว่า ฉันจะนั่งตักแม่ หัวเราะคิกคักเมื่อรถกระดิ่งกระดอนขึ้นๆลงๆขณะที่คนขี่ปั่นไปตามถนนที่มีรถคับคั่ง

เข้าวันนี้ ฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ในร้านก๋วยเตี๋ยว ห่างจากอพาร์ตเมนต์ของเราไปหนึ่งช่วงถนน ความจริงฉันอยากเล่นตั้งแต่วัยเด็กมากกว่า เก้าอี้ตัวใหญ่มักจะทำให้ฉันอยากขึ้นไปกระโดดเล่น ฉันเกลียดการนั่งห้อยขาต่อ่งอยู่กลางอากาศ วันนี้ฉันถูกแม่เตือนสองครั้งแล้วว่าไม่ให้ขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ฉันเลยได้แต่นั่งแกว่งขาไปมาเท่านั้น

พอกับแม่ชอบพาพวกเราไปร้านก๋วยเตี๋ยวในตอนเช้าก่อนที่พ่อจะไปทำงาน วันนี้ร้านเนืองแน่นไปด้วยลูกค้าที่พากันมากินอาหารเช้าเหมือนเช่นทุกวันนี้ เสียงซอณกับซามกระบะก้นดั่งเคล้งคล้าง เสียงชตน้ำซาร้อนๆและน้ำก๋วยเตี๋ยวดังโฮกฮาก กลิ่นกระเทียม ผักชี ชิง และน้ำซุบเนื้อ หอมอบอวลจนท้องฉันร้องจ๊อกๆ ผู้ชายที่นั่งตรงข้ามกับเราใช้ตะเกียบพวยก๋วยเตี๋ยวเข้าปาก มีเด็กหญิงคนหนึ่งคืบไถ้จิ้มซอสสอยซินในถ้วยน้ำจิ้มอยู่ข้างๆเขา ขณะที่ผู้เป็นแม่นั่งแคะฟันด้วยไม้จิ้มฟันก๋วยเตี๋ยวน้ำคืออาหารเช้าของชาวกัมพูชาและจีน ซึ่งครอบครัวเรากินกันเป็นประจำ นอกจากโอกาสพิเศษบางครั้งที่จะเปลี่ยนเป็นขนมปังฝรั่งเศสกับกาแฟเย็น

“นั่งนิ่งๆ” แม่บอก พลางเอื้อมมือลงไปเพื่อจับขาที่แกว่งอยู่ของฉันให้หนึ่ง ทำให้ฉันตะมุ้มแม่เข้า แม่ดูฉันด้วยสายตา แล้วตีแผ่เยาะลงบนขา

“นั่งเฉยๆไม่เป็นหรือไง อายุห้าขวบ ไม่ใช่เด็กแล้วนะ ชนจริงเด็กคนนี้ทำไมไม่รู้จักทำตัวเรียบร้อยเหมือนพี่ๆ แบบนี้โตขึ้นจะเป็นกุลสตรีได้ยังไง” แม่ถอนใจ แน่แน่นอนว่าฉันเคยได้ยินแม่พูดแบบนี้จนเบื่อ

คงไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับแม่ที่มีลูกสาวที่ไม่เป็นกุลสตรี หรือการเป็นผู้หญิงที่สวยงามแต่ดันมีลูกสาวจนเป็นลิงอย่างฉัน เพื่อนผู้หญิงของแม่มักจะพูดถึงรูปร่างสมส่วน สูงระหง และผิวขาวละเอียดยของแม่ลับหลังเสมอ โดยไม่คิดว่าฉันนั่งอยู่ด้วย เพราะคิดว่าฉันยังเด็ก คงไม่เข้าใจสิ่งที่พูด พวกเขากล่าวชมคิ้วโค้งได้รูป ดวงตาโตรี จมูกโด่งเหมือนฝรั่ง และใบหน้ารูปไข่ของแม่ แม่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ซึ่งสูงใหญ่กว่าผู้หญิงกัมพูชาทั่วไป แม่บอกว่าที่สูงเพราะแม่เป็นคนจีน และวันหนึ่งเชื้อจีนของฉันจะทำให้ฉันสูงเช่นกัน ฉันก็หวังอย่างนั้น

เพราะตอนนั้นฉันสูงแค่สะโพกของแม่เท่านั้น

“สมเด็จพระราชินีโนโรดม มูนีนาท สีหนุ (ขณะนั้น) ทรงเป็นกุลสตรีที่มีพระจริยวัตรงดงามมาก” แม่พูดต่อ “ว่ากันว่าผีพระบาทของพระองค์เบามาก เวลาเสด็จไปไหนแทบจะไม่ได้ยินเสียง แล้วก็แยมสรวลโดยไม่เห็นพระหนด์ตรัสกับผู้ชายโดยไม่มองตาพวกเขาตรงๆ ช่างเป็นสตรีที่งดงามอย่างแท้จริง” แม่มองฉันพลาบงายศีรษะ

“อือ...” ฉันตอบ และยกขวดโคคา-โคล่ากระดกเข้าปาก

แม่บอกว่าฉันเดินลงบันเหมือนวัวขาดน้ำที่กำลังจะตาย และพยายามสอนแล้วสอนอีกว่ากุลสตรีควรเดินอย่างไร แรกสุด แตะส้นเท้าลงบนพื้น แล้วค่อยๆ ยกขึ้น ให้นิ้วเท้าออกไปด้านหลังจนเจ็บ แล้วจรดลงเบาๆ พร้อมยกตัวขึ้นมาจากพื้น ทุกอย่างนี้ต้องทำด้วยความสง่างาม เป็นธรรมชาติ และไม่มีเสียง ฟังดูช่างซับซ้อนและเจ็บปวด แต่จะว่าไป ฉันก็มีความสุขดีกับการเดินของฉันอยู่แล้ว

“เมื่อวันก่อนลูกสาวเธอเพิ่งทำเรื่อง...” แม่หันไปพูดกับพ่อต่อ แต่ต้องหยุดกลางคันเมื่อสาวเสิร์ฟยกถ้วยเต๋ียวของเรามาให้

“ถ้วยเต๋ียวน้ำไก่พนมเปญกับน้ำร้อนของคุณคะ” สาวเสิร์ฟขาน และวางชามถ้วยเต๋ียวน้ำเส้นใส่ทำจากมันฝรั่งลงตรงหน้าแม่ “แล้วก็ถ้วยเต๋ียวต้มยำเหียงไฮ่เนื้อ เครื่องใน เอ็น สองที” ก่อนจะเดินไป เธอวางจานผักสำหรับกินกับถ้วยเต๋ียว มีถั่วงอกดิบ มะนาวหั่นเสี้ยว ต้นหอมซอย พริกชี้หนูทั้งเม็ด และใบสาระแหน่พูนจาน ลงบนโต๊ะ

ฉันหยิบต้นหอมซอย ถั่วงอกดิบ และใบสาระแหน่ ใส่ลงในชามถ้วยเต๋ียว ขณะที่แม่หยิบช้อนกับตะเกียบของฉันจุ่มลงในน้ำร้อน เช็ดให้แห้งด้วยกระดาษเช็ดปาก แล้วส่งให้ฉัน “ร้านพวกนี้ไม่ค่อยสะอาดเท่าไร น้ำร้อนช่วยฆ่าเชื้อโรคได้” แม่พูด แล้วทำแบบเดียวกันกับช้อนและตะเกียบของตัวเองและของพ่อ ขณะที่แม่ชิมน้ำซุปลในชามของแม่ ฉันหยิบพริกใส่ลงในชามสองเม็ด พ่อมองฉันเหมือนรู้จัก ฉันใช้ช้อนบีบพริกกับขอบชามให้แตก แล้วตักน้ำซุปลขึ้นมาชิมว่าอร่อย ถูกใจหรือยัง ทันใดนั้นลิ้นก็ถูกเป็นไฟด้วยความเผ็ดร้อน น้ำมูกน้ำตาไหล

พ่อเคยบอกฉันเมื่อนานมาแล้วว่าคนที่อยู่ในเมืองร้อนควรกินอาหารเผ็ด เพราะจะทำให้ดื่มน้ำมากขึ้น ยิ่งดื่มน้ำมาก เหนือก็ยิ่งออก ซึ่งจะช่วยขับสิ่งสกปรกออกจากร่างกาย ฉันไม่เข้าใจที่พ่อพูดนัก แต่ขอบเวลาที่พ่อยิ้มด้วยความพอใจ ฉันยกตะเกียบจะคีบพริกใส่อีก แต่มีอดันไปชนขวดเกลือกลิ้งหลุนๆ

ตกลงไปบนพื้น

“จะทำอะไร หยุดเตี้ยวนี่นะ” แม่ดู

“ลูกไม่ได้ตั้งใจนะ” พ่อบอกแม่ และยิ้มกับฉัน

แม่ถลึงตาใส่พ่อและบอกว่า “อย่าให้ท้ายลูกสิคะ สឹมเรื่องชนไก่แล้วหรือ
แกบอกว่าจะไม่ได้ตั้งใจเหมือนกัน แล้วนี่ ดูหน้าแกสิ”

ไม่อยากเชื่อเลยว่าแม่ยังโกรธเรื่องนั้นอยู่ ทั้งที่มันเกิดขึ้นมาตั้งนานแล้ว
ตอนที่เราไปเยี่ยมลุงกับป้าที่บ้านนอก ฉันกับคู่หู่ ซึ่งเป็นลูกสาวคนข้างบ้านมีไก่
ตัวหนึ่ง เรามักจะเอาไปชนกับไก่ของเด็กอื่น แม่จะไม่รู้เรื่องนี้ถ้าหากไม่เห็นรอย
ช่วนขนาดใหญ่ที่หน้าฉัน ซึ่งตอนนี้อยู่ทั้งรอยไว้

“การที่ลูกสามารถเอาตัวรอดได้แสดงว่าแกเป็นเด็กฉลาด ทำให้ฉันมี
ความหวังในตัวแกนะ” พ่อมักจะคอยปกป้องฉันจากทุกคนเสมอ พ่อมักพูดว่า
ไม่มีใครเข้าใจหรือทราบดีกว่าความเฉลียวฉลาดในตัวเด็กทำงานอย่างไร และเรื่องต่างๆ
ที่ฉันทำก่อนนั้น ความจริงแล้วแสดงถึงความฉลาดและเข้มแข็งของฉัน ไม่ว่าความคิด
ของพ่อจะถูกหรือไม่ก็ตาม แต่ฉันเชื่อ...ฉันเชื่อทุกอย่างที่พ่อพูด

ถ้าแม่จะเป็นที่รู้จักเพราะความงาม พ่อของฉันก็เป็นที่รักเพราะความ
ใจกว้าง พ่อสูงราวหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร หนักหกสิบแปดกิโลกรัม ตัวใหญ่
ลำสัน ตรงกันข้ามกับร่างสูงระหงของแม่ ทำให้ฉันนึกถึงหมีตัวอ้วนใหญ่ นุ่มนิ่ม
น่ากอด พ่อเป็นลูกครึ่งกัมพูชา กับจีน มีผมดำหยักศก จมูกใหญ่ ปากอึด
หน้ากลม มีดวงตาอบอุ่นสีน้ำตาลเหมือนผืนดิน และกลมโตเหมือนพระจันทร์
วันเพ็ญ แต่ที่ฉันชอบที่สุดในตัวพ่อคือเวลาพ่อยิ้ม ซึ่งไม่ใช่แค่ปากเท่านั้น เพราะ
ตาก็ยิ้มไปด้วย

ฉันชอบเรื่องราวการพบกันครั้งแรกซึ่งนำไปสู่การแต่งงานของพ่อกับแม่
ตอนนั้นพ่อเป็นพระ กำลังเดินข้ามลำธาร ส่วนแม่ก็กำลังไปตักน้ำพอดี พ่อเห็น
แม่ พ่อก็ตกหลุมรักทันที ส่วนแม่เห็นว่าพ่อเป็นคนจิตใจดี แข็งแรง รูปหล่อ
ในที่สุดก็ตกหลุมรักพ่อด้วยเช่นกัน พ่อสืกจากพระเพื่อจะขอแม่แต่งงาน ซึ่งแม่
ตกลง พ่อเป็นคนผิวคล้ำและยากจนมาก ตากับยายจึงไม่ชอบและไม่อนุญาต
แต่พ่อกับแม่ก็ยังตั้งต้นที่จะรักกัน สุดท้ายแม่จึงหอบผ้าหอบผ่อนหนีตามพ่อ

พ่อกับแม่มีฐานะการเงินที่มั่นคงจนกระทั่งพ่อเริ่มติดการพนัน ตอนเล่น
ใหม่ๆ พ่อได้เสมอ แต่แล้ววันหนึ่งก็ถล่มตัว พ่อเอาบ้านและเงินทั้งหมดเป็นเดิมพัน
และหมดเนื้อหมดตัว อีกทั้งเกือบจะเสียชีวิตด้วย เพราะแม่รู้ว่าจะเลิกกับ

พ่อถ้าพ่อไม่หยุดเล่นพนัน ตั้งแต่ไหนมาพ่อก็ไม่แตะการพนันอีก ตอนนี้เราทุกคนถูกห้ามไม่ให้เล่นไพ่ แม้แต่จะเอาไพ่เข้าบ้านก็ไม่ได้ ถ้าจับได้ว่าใครเอาเข้าบ้านจะถูกพ่อลงโทษ นอกจากการเล่นพนัน พ่อมีคุณสมบัติทุกอย่างของพ่อที่ดี คือใจดี มีเมตตา อ่อนโยน และรักพวกเรา พ่อทำงานหนัก เป็นตำรวจยศร้อยเอก ฉันจึงไม่ได้เจอหน้าพ่อบ่อยเท่าที่ต้องการ แม่บอกว่าพ่อไม่เคยเหยียบหัวใครเพื่อที่จะก้าวหน้า พ่อไม่เคยลืมนิ้ว ไม่เคยลืมนิ้วว่าความจนเป็นอย่างไร ดังนั้นจึงพยายามช่วยเหลือคนจน และเป็นที่รักและเคารพของคนทั่วไป

“เล็งเป็นคนฉลาดกว่าที่ใครจะเข้าใจ” พ่อพูดและขยิบตาให้ฉัน ฉันยิ้มกว้างให้พ่อ แม้จะไม่รู้หรือว่าฉันฉลาดจริงหรือไม่ รู้แต่ว่าฉันเป็นคนซึ่งสงสัยอยากรู้ไปเสียทุกอย่าง ตั้งแต่หนอน แมลง การชกไก่ ไปจนถึงยกทรงของแม่ที่แขวนอยู่ในห้อง

“เอาอีกแล้ว ให้ทำลูกอีกแล้ว” แม่มองฉัน แต่ฉันนั่งชดน้ำก้วยเตี้ยๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ “เมื่อวันก่อนแกเดินเข้าไปหาพ่อค้าขายน่องกบย่าง แล้วก็เริ่มถามสารพัด ‘ลุง กบพวกนี้เป็นกบเลี้ยงหรือว่าจับมาจากสระที่บ้านนอก อ้อ... ลุงเลี้ยงด้วยอะไร แล้วถลกหนังยังงัย แล้วมีพยาธิในท้องมันหรือเปล่า ลุงขายแต่น่องกบ แล้วลุงเอาตัวมันไปทำอะไร’ แกชักจวนลุงนั้นเข็นรถหนี ไม่เหมาะสมเลยนะที่เด็กผู้หญิงจะพูดมากแบบนี้”

ฉันนั่งขยิบตัวไปมาบนเก้าอี้ ซึ่งแม่บอกว่าเป็นกิริยาที่ไม่เหมาะสมเช่นกัน

“หนูอึดแล้ว ไปได้หรือยังคะ” ฉันถามและแกวงเท้าแรงขึ้น

“เอาละจะไปก็ไปได้” แม่พูดพลางถอนใจ ฉันกระโดดตกลงจากเก้าอี้และวิ่งจู่ดีไปยังบ้านเพื่อนที่อยู่ถัดลงไป

แม่จะอึดแปล แต่ฉันก็ยังอยากกินขนมขบเคี้ยวเค็มๆ มันๆ ฉันเดินตรงไปที่รถเข็นขายจิ้งหรีดคั่ว แล้วควักเงินในกระเป๋าทิ้งให้จ่ายคนขาย ในพนมเปญมีรถเข็นขายอาหารอยู่ทุกซอกทุกมุม ขายทุกอย่างตั้งแต่มะม่วง อ้อย ขนมเค้ก จนกระทั่งเครปแบบฝรั่งเศส อาหารข้างถนนเหล่านี้หาซื้อได้ง่าย มีราคาถูก และเป็นที่ยิยมมาก ผู้คนนั่งกินอาหารเรียงรายอยู่บนเก้าอี้เตี้ยๆ ตามบาทวิถี เป็นภาพที่ปกติมาก คนกัมพูชากินตลอดเวลา และตราบดีที่มีเงินในกระเป๋าก็มีอาหารข้างถนนมากมายให้เลือกกิน อย่างที่ฉันกินในเช้าวันนี้

จิ้งหรีดตัวมันเลื่อมสีน้ำตาลห่ออยู่ในใบบัวสีเขียวส่งกลิ่นควนพินกับน้ำผึ้งรสชาติของมันเหมือนถั่วไหม้ เค็มๆ มันๆ ขณะที่เดินไปตามบาทวิถี ฉันมองชาย

กลุ่มหนึ่งยื่นล้อมแผงแม่ค้าที่เป็นหญิงสาวสวย แล้วยกตระหนักรูปร่างหน้าตา เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิง การมีหน้าตาสวยไม่ใช่เรื่องเสียหายสำหรับธุรกิจ ผู้หญิงสวยคนหนึ่งสามารถทำให้ผู้ชายฉลาดๆ กลายเป็นเด็กชายที่ได้แต่จ้องมอง เธอตาโตได้ ฉันเคยเห็นพี่ชายซื้อขนมที่เขาไม่ได้ชอบกินเลยจากแม่ค้าหน้าตาดี ทั้งที่มีแม่ค้าหน้าตาบ้านๆ ขายของอร่อยกว่าอยู่ข้างๆ

ในวัยห้าขวบ ฉันยังรู้อีกว่าฉันเป็นเด็กหน้าตาดี เพราะได้ยินพวกผู้ใหญ่ พูดกับแม่บ่อยๆว่า “ลูกสาวเธอหน้าตาน่าเกลียดน่าชังจริงๆ” และเพื่อนของแม่ พูดกับแม่ว่า “ผมดำสลายเงางาม ผิวสีน้ำตาลละเอียด หน้ารูปหัวใจ และ แก้มป่องๆ มีลักยิ้มนี้มันเขี้ยวน่าหยิกจริงๆ ดูปากเต็มอ้มและรอยยิ้มนั่นสิ! ช่างน่าเกลียดน่าชังเสียนี้กระไร!”

“อย่ามาหาว่าหนูน่าเกลียดน่าชังนะ!” ฉันเถียง พวกเขาหัวเราะครืน

นั่นคือก่อนที่แม่จะอธิบายให้ฟังว่าชาวแกมพูชาจะไม่ชมเด็กตรงๆ เพราะจะเรียกความสนใจจากภูตผีปีศาจ เชื่อกันว่าวิญญาณร้ายจะฉีกฉาเวลาที่ได้ยิน คนชมเด็กมากๆ และจะมาเอาตัวเด็กไป

ครอบครัวอึ้ง

เมษายน ค.ศ. 1975

ครอบครัวเราเป็นครอบครัวใหญ่ มีทั้งหมดเก้าคน พ่อ แม่ ลูกชายสามคน และลูกสาวสี่คน โชคดีที่อพาร์ทเมนต์ของเราใหญ่พอที่จะอยู่ด้วยกันได้อย่างสบายๆ อพาร์ทเมนต์ของเรามีลักษณะเหมือนรถไฟ ด้านหน้าแคบ มีห้องเรียงต่อกันไปทางด้านหลัง เรามีห้องมากกว่าบ้านของคนอื่นๆ ที่ฉันเคยไป ห้องที่สำคัญที่สุดของบ้านคือห้องนั่งเล่น ที่เรามักจะนั่งดูโทรทัศน์ด้วยกัน ห้องนี้ค่อนข้างกว้าง มีเพดานสูงมากจนทำห้องใต้เพดานให้เป็นห้องนอนของพี่ชายทั้งสามได้ จากห้องนั่งเล่นมีทางเดินเล็กๆ ไปสุดที่ห้องครัว มีห้องพ่อกับแม่อยู่ด้านหนึ่งของทางเดิน อีกด้านเป็นห้องของเราสี่สาวพี่น้อง กลิ่นกระเทียมเจียวและข้าวสวยอบอวลไปทั่วครัวเมื่อทุกคนนั่งประจำที่บนเก้าอี้สูงทำด้วยไม้สัก ล้อมรอบโต๊ะที่ทำจากไม้มะฮอกกานี พัดลมบนเพดานคร่ำหมุนอยู่ตลอดเวลาส่งกลิ่นหอมที่คุ้นเคยไปทั่วบ้าน แม้แต่ในห้องน้ำ บ้านของเราทันสมัยมาก มีห้องน้ำที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน มีลิ้นชักโครก อ่างอาบน้ำทำด้วยเหล็ก และน้ำประปา

ฉันรู้ว่าเราเป็นชนชั้นกลางจากอพาร์ทเมนต์ที่เราอยู่และข้าวของเครื่องใช้ของเรา เพื่อนของฉันหลายคนอาศัยอยู่อย่างแออัดในบ้านที่มีสองหรือสามห้องสำหรับสมาชิกสิบคน คนที่มีฐานะดีส่วนใหญ่ในพนมเปญจะอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์หรือบ้านตั้งแต่ชั้นสองขึ้นไป เหมือนว่ายิ่งมีเงินเยอะก็ยิ่งต้องไต่บันไดสูง แม่บอกว่าชั้นล่างไม่น่าอยู่เพราะฝุ่นเยอะและเป็นเป้าสายตาของพวกชอบสอดรู้สอดเห็น ดังนั้นจึงมีคนจนเท่านั้นที่จะอยู่ชั้นล่าง ความจริงแล้วพวกที่จนจริงๆ

จะอยู่ในเพิง ในย่านที่พ่อแม่ห้ามไม่ให้ฉันไปเดินเตร็ดเตร่อย่างเด็ดขาด

บางครั้งระหว่างทางไปตลาดกับแม่ ฉันได้เห็นย่านที่อยู่อาศัยของคนจน
แวบๆ และจะจ้องมองตาโตขณะที่เด็กๆ ผอมม่นย่อง ไล่เลื้อยเก้าสกรปรก วิ่ง
เท้าเปล่ามาที่ซีโคลของเรา หลายคนตัวเท่าฉัน กระต่องน่องที่ไม่ใส่เสื้อผ่ามาด้วย
บนหลัง โบหน้า ซอกคอก และใต้เล็บเกรอะกรังด้วยฝุ่นสีแดงมองเห็นได้แต่ไกล
มือหนึ่งของพวกเขาถือพระพุทธรูปไม้แกะสลักองค์เล็กๆ หรือไม่ก็แก้ว เกวียน
ขลุ่ยไม้ ขณะที่พยายามเลี้ยงตะกร้าสานใบใหญ่ที่เทินอยู่บนหัวหรือผูกไว้กับ
สะโพก ปากก็อ้อนวนอนให้เราช่วยซื้อสินค้า บางคนไม่มีอะไรขาย ได้แต่ยื่นมือมา
ขอเงิน ทุกครั้งก่อนที่ฉันจะเข้าใจว่าพวกเขาพูดอะไร คนที่ซีโคลจะติดกระดิ่ง
สนิมเกรอะเสียงดังไล่พวกเขาให้ไปพ้นทางเสียก่อน

ในพนมเปญมีตลาดมากมาย ใหญ่บ้าง เล็กบ้าง แต่ของที่ขายเหมือนกัน
ทุกที่ มีตลาดกลาง ตลาดรัสเซีย ตลาดโอลิมปิก และอื่นๆ ใครจะไปตลาด
ไหนขึ้นอยู่กับว่าที่ไหนใกล้บ้าน พ่อบอกว่าครั้งหนึ่งตลาดโอลิมปิกเคยเป็นอาคาร
สวยงาม แต่ตอนนี้ตัวอาคารดูเก่าๆ หมดด้วยเชื้อราและมลภาวะ กำแพงเต็มไปด้วย
รอยร้าวจากการถูกปล่อยปละละเลย พื้นที่รอบๆ ซึ่งครั้งหนึ่งเต็มไปด้วย
ต้นไม้เขียวและพุ่มไม้เขียวชอุ่ม มีดอกไม้สวยงาม ตอนนั้นมีแต่ต้นไม้ยืนตายซาก
หรือไม่ก็อยู่ใต้เพิงหรือรถเข็นขายอาหารที่จืดระเกะระกะ ซึ่งมีลูกค้าอุดหนุนกัน
อย่างคับคั่งทุกวัน

ภายใต้เพิงที่มีหลังคาทำจากผ้าพลาสติกสีฟ้าบ้างเขียวบ้างนี้มีสินค้าสารพัด
ตั้งแต่ผ้าตัดเสื้อลายทาง ลายลูกน้ำ ลายดอก ไปจนถึงหนังสือภาษาจีน เขมร
อังกฤษ และฝรั่งเศส มะพร้าวอ่อนแกะเสร็จ ก๋วยเตี๋ยวลูกเล็กจิ๋ว มะม่วงสีส้ม
แก้วมังกรสีชมพู และอาหารโอชารสอื่นๆ เช่น ปลาหมึกสีเงินที่มีลูกตาดำ
เหมือนลูกปัดกำลังจับจ้องเพื่อนปลาหมึกที่อยู่ข้างๆ กุ้งกุลาดำตัวสีน้ำตาลคลานไป
มาในถังพลาสติกสีขาว ภายในตัวอาคารซึ่งมีอุณหภูมิต่ำกว่าด้านนอกราวสี่ถึงห้า
องศาเซลเซียสได้ หญิงสาวแต่งหน้าแต่งตาสวยงาม หู คอ มือ และนิ้วของเธอ
สวมเครื่องประดับทองคำแท้ยี่สิบสี่carat สวมเสื้อเซ็กซี่ลงเป้งและกระโปรงพลัด
นั่งอยู่บนม้าสูงหลังตู้กระจกที่มีเครื่องประดับทำจากทองและเงิน เชื้อเชิญให้คน
มาชมสินค้าที่เคาน์เตอร์ ห่างจากหญิงสาวเหล่านั้นไปไม่กี่ฟุต ไก่ถอนขนแล้ว
ตัวสีเหลืองอร่ามห้อยอยู่กับตะขอ พ่อค้าสวมผ้ากันเปื้อนที่เปรอะไปด้วยเลือด
ยกมือถือไม้สับลงบนชิ้นเนื้ออย่างแม่นยำหลังจากทำมาหลายปี ห่างออกไปจาก

พ่อค้าเนื้อ เด็กหนุ่มไว้จอนยาวแบบเอลวิส เพรสลีย์ สวมกางเกงขาบานและ
เสื้อแจ็กเก็ตสักหลาดเปิดเพลงบ็อบเซมรดังลั่นจากเครื่องเล่นเทป เสียงเพลงกับ
เสียงตะโกนของพ่อค้าแม่ขายดังแข่งกันเรียกความสนใจจากผู้ที่มาจับจ่ายซื้อของ
หลังๆมานี้ แม่ไม่พาฉันไปตลาดด้วย แต่ฉันยังคงตื่นเช้าและมองดูแม่
ม้วนผมด้วยโรลร้อนและแต่งหน้า ฉันอ่อนหวานขอไปด้วยขณะที่แม่หยิบเสื้อเซิต
ไหมสีน้ำเงินและผ้าถุงสีน้ำตาลแดงขึ้นสวม แล้วก็ขอให้แม่ซื้อคุกกี้มาฝากขณะที่
แม่หยิบสร้อยทอง ต่างหูทับทิม และกำไลขี้สวม หลังจากเตะน้ำหอมรอบคอ
แล้ว แม่ตะโกนบอกสาวใช้ให้คอยดูฉัน แล้วก็ออกจากบ้านไป

เนื่องจากเราไม่มีตู้เย็น แม่จึงต้องออกไปจ่ายตลาดทุกเช้า ซึ่งแม่ก็ชอบ
เพราะพวกเราจะได้กินของสดใหม่ทุกวัน เนื้อหมู วัว และไก่ ที่แม่ซื้อมาจะถูก
เก็บไว้ในถังแช่ขนาดเท่าหีบใบใหญ่ ช่างในมีน้ำแข็งก้อนที่ซื้อมาจากร้านน้ำแข็งใกล้ๆ
เมื่อกลับจากตลาดทั้งร้อนและเหนียว สิ่งแรกที่แม่จะทำ...อย่างที่คุณจินตนาการคือ
ถอดรองเท้าและทิ้งไว้ที่ประตู ยืนเท้าเปล่าบนพื้นกระเบื้องพลางถอนหายใจยาว
ปล่อยให้ความเย็นของกระเบื้องแทรกขึ้นมาตามฝ่าเท้า

ในตอนกลางคืน ฉันชอบออกไปนั่งเล่นกับพ่อที่ระเบียง มองดูธรรมาและ
ผู้คนเดินผ่านไปมาด้านล่าง จากระเบียงเราจะเห็นอาคารบ้านเรือนสูงสองหรือ
สามชั้นแผ่ไปทั่วพนมเปญ มีไม้ที่ตึกที่สูงถึงแปดชั้น อาคารบ้านเรือนในพนมเปญ
ค่อนข้างแคบและสร้างติดๆกัน เพราะตัวเมืองเป็นรูปยาว ทอดไปตามแม่น้ำ
โตนเลสาบราวสามกิโลเมตรกว่า ความทันสมัยของตัวเมืองมาจากอาคารสไตล์
เฟรนช์โคโลเนียลซึ่งตั้งเคียงบ่าเคียงไหล่กับบ้านเรือนชั้นเดียวดูซอมซ่อและ
มอซอไปด้วยซะมา

ในความมืดของยามราตรี โลกเงียบสงบ ไม่รีบร้อน ไฟถนนกะพริบ
ปิดๆเปิดๆ ร้านอาหารปิดแล้ว บรรดารถเข็นขายอาหารหยาบกลับเข้าไปในตรอก
ซอกซอย คนถีบซีโคลปั่นขึ้นไปนอนบนรถ แต่ก็ยังมีบางคนที่ยังถีบหาลูกค้าไปเรื่อย
บางครั้งเมื่อรู้สึกกล้าขึ้นมา ฉันจะเดินไปที่ราวกันและมองลงไปยั้งแสงไฟเบื้องล่าง
ในยามที่บ้าบิ่น ฉันจะปีนขึ้นไปนั่งบนราว ยึดราวจับไว้แน่น หิ้งน้ำหนักตัวทั้งหมด
ลงบนราว แล้วทำตัวเองให้ก้มลงไปมองนิ้วเท้าซึ่งห้อยโตนงออยู่เหนือขอบโลก
ขณะที่มองลงไปยั้งธรรมาและจักรยานข้างล่าง นิ้วเท้าฉันก็รู้สึกชาขึ้นมาเหมือน
มีเข็มเล็กๆนับพันทิ่มแทง บางครั้งฉันจะนั่งห้อยเท้าโดยที่ไม่จับราวไว้ แล้วชูแขน
สูงขึ้นเหนือศีรษะ ปล่อยให้ลมพัด พลังจินตนาการว่าตนเองเป็นแมลงปอ

ที่โอบยบินอยู่เหนือเมือง ระเบียบนี้เป็นที่พิเศษสำหรับฉัน เพราะพ่อกับฉันมักจะคุยเรื่องสำคัญกันที่นี่

ตอนที่ฉันยังอายุน้อยกว่านี้มาก พ่อบอกฉันว่า เล็ง ในภาษาจีนท้องถิ่น แปลว่า “มังกร” และบอกว่ามังกรเป็นสัตว์ของเทพเจ้า หรือไม่ใช่เทพเองเลยด้วย มังกรเป็นสัตว์ที่มีอำนาจ เกลียวฉลาด และมักมีญาณล่วงรู้ถึงอนาคต แต่ก็เหมือนกับในภาพยนตร์ บางครั้งจะมีมังกรที่ไม่ดีหนึ่งตัวหรือสองตัวโผล่ขึ้นมาสร้างความปั่นป่วนให้กับผู้คนบนโลก แม้ส่วนใหญ่จะคอยปกป้องคุ้มครองเราก็ก็ตาม

“ตอนที่กิมคลอด พ่อกำลังเดินเล่นอยู่ข้างนอก” พ่อบอกฉันเมื่อสองสามคืนก่อน “จู่ๆ พ่อก็เงยหน้ามองขึ้นไปบนฟ้าและเห็นเมฆขาวฟูฟ่องสวยงามลอยเข้ามาทางพ่อ... เหมือนกับว่ามันตามพ่อมา แล้วมันก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนกลายเป็นมังกรตัวใหญ่หน้าตาดูร้าย ยาวประมาณหกถึงเก้าเมตร มีขาเล็กสี่ขา ปีกที่กางออกมามีความยาวราวครึ่งหนึ่งของลำตัวได้ มีเขาหนึ่งคู่ ม้วนเป็นวงออกมาจากหัว ชี้ไปคนละทิศ มีหนวดยาวหนึ่งเมตรครึ่งแกว่งไปมาเบาๆ เหมือนนางระบำที่รำรำกับแถบผ้า จู่ๆ เจ้ามังกรก็โฉบลงมายืนข้างพ่อ และจ้องมองพ่อด้วยดวงตากกลมโตเท่ายางรถยนต์ ‘เจ้าจะมีลูกชายที่แข็งแรง มีสุขภาพดี เมื่อโตขึ้น เขาจะทำสิ่งดีๆ มากมาย’ แล้วตอนนั้นเองพ่อก็ได้ยินว่ากิมคลอดแล้ว”

พ่อเล่าว่า เจ้ามังกรตัวนั้นมาหาพ่อหลายครั้ง ทุกครั้งจะนำข่าวการเกิดของพวกเรามาบอก และในที่สุดฉันก็มา ผมของฉันพลิวอยู่ด้านหลังเหมือนหนวดมังกร มือโปกขึ้นๆ ลงๆ เหมือนปีกมังกรที่กำลังบินอยู่เหนือโลก จนกระทั่งพ่อเรียกให้ฉันลงมา

แม่บอกว่าฉันช่างซุกซันทามเกินไป เมื่อฉันถามว่าพ่อทำงานอะไร แม่บอกว่าพ่อเป็นตำรวจ พ่อมีสี่บั้งบนเครื่องแบบ ซึ่งหมายความว่าแม่เงินเดือนสูงแล้วแม่ก็บอกว่า ครั้งหนึ่งเคยมีคนจะลอบฆ่าพ่อด้วยการเอาระเบิดมาวางไว้ในถังขยะใบหนึ่งที่บ้าน ตอนนั้นฉันอายุสองขวบ และจำเรื่องนี้ไม่ได้ จึงถามแม่ว่า “ทำไมถึงมีคนจะฆ่าพ่อล่ะแม่”

“ตอนที่เครื่องบินเริ่มทิ้งระเบิดในชนบท ผู้คนได้อพยพหลบภัยเข้ามาในพนมเปญ พ่อพวกเขาทำงานทำไม่ได้ก็เริ่มโทษรัฐบาล คนพวกนี้ไม่รู้จักพ่อ พวกเขาคิดว่าข้าราชการทุกคนรับสินบนและชั่วร้ายเหมือนกันหมด ก็เลยพุ่งเป้าโจมตีพวกที่มีตำแหน่งสูงก่อน”

“ระเบิดคืออะไรเธอแม่ แล้วใครเป็นคนทิ้งระเบิด”

“เรื่องนี้ต้องไปถามพ่อเองแล้วละ” แม่บอก

เย็นวันนั้น ที่ระเบียง ฉันถามพ่อเรื่องการทิ้งระเบิดในชนบท พ่อบอกว่า กัมพูชากำลังมีสงครามกลางเมือง คนกัมพูชาส่วนใหญ่อาศัยอยู่ตามหมู่บ้าน ในต่างจังหวัด หาเลี้ยงชีพด้วยการทำนาบนผืนดินเล็กๆของตน และระเบิดก็คือ ลูกบอลเหล็กที่ทิ้งลงมาจากเครื่องบิน เมื่อระเบิดตูมขึ้น พื้นดินจะกลายเป็นหลุม ขนาดใหญ่เท่าสระน้ำเล็กๆ ระเบิดทำให้ชาวไร่ชาวนาเสียชีวิต ไร่นาเสียหาย ไม่มีกิน พวกเขาจึงต้องทิ้งบ้านเกิดเดินทางเข้าเมืองเพื่อหาที่อยู่และขอความช่วยเหลือ เมื่อหาไม่ได้ พวกเขาก็เลยโกรธแค้นและมาลงกับเจ้าหน้าที่รัฐ คำพูดของพ่อทำให้ใจฉันเต้นแรง หัวหมุนตัว

“ทำไมเขาต้องทิ้งระเบิดด้วยล่ะพ่อ” ฉันถาม

“กัมพูชากำลังทำสงครามที่พ่อเองก็ไม่เข้าใจ เอาละ ไม่ต้องถามอะไรอีกแล้ว” พ่อพูด แล้วก็รีบไป

ระเบิดที่คนนำมาซุกไว้ในถังขยะของเราเกิดระเบิดขึ้นทำให้กำแพงห้องครัวพังไปทั้งแถบ โชคดีที่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ ตำรวจจับไม่ได้ว่าใครเป็นผู้วาง ฉันรู้สึกปวดใจเมื่อคิดว่ามีคนพยายามทำร้ายพ่อ ถ้าคนที่มาอยู่ใหม่เหล่านี้รู้ว่าพ่อเป็นคนดี คอยช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากอยู่เสมอ พวกเขาจะไม่มีความอยากร้ายพ่อ

พ่อเกิดในปี ค.ศ. 1931 ที่โตรโนน หมู่บ้านเล็กๆในจังหวัดกัมปงจาม ครอบครัวของพ่อมีฐานะค่อนข้างดีในหมู่บ้าน มีทุกอย่างที่จำเป็น เมื่ออายุสิบสองปี ฟูเสียวชีวิต และย้ายแต่งงานใหม่ พ่อเลี้ยงของพ่อชอบกินเหล้าจนเมาและทุบตี พ่อเป็นประจำ พ่ออายุสิบแปดพ่อจึงไปอยู่วัด เพื่อหนีจากบ้านที่โหดร้ายและเรียนหนังสือต่อ สุดท้ายจึงบวชเป็นพระ พ่อเล่าว่าตอนที่บวชเป็นพระ พ่อต้องถือไม้กวาดและที่โกยผงติดมือเสมอไม่ว่าจะไปไหน เพื่อกวาดทางที่พ่อจะก้าวไป จะได้ไม่ไปเหยียบมด แมลง หรืออะไรก็ตาม

หลังสึกจากพระเพื่อแต่งงานกับแม่ พ่อสมัครเป็นตำรวจและทำงานอย่างขยันขันแข็งจนได้รับเลื่อนขั้นเป็นตำรวจลับรักษาพระองค์ของเจ้าโรดมสีหนุ ตอนเป็นตำรวจลับ พ่อต้องทำงานนอกเครื่องแบบ ใส่ชุดพลเรือนออกไปเก็บข่าวสารข้อมูลให้กับรัฐบาล แต่พ่อไม่เล่าว่าพ่อทำอะไรบ้าง หลังจากนั้นพ่อก็คิดว่าการทำงานกับภาคเอกชนน่าจะดีกว่า จึงลาออกมาทำธุรกิจกับเพื่อน

หลังจากที่รัฐบาลของเจ้าโรดมสีหนุล่มในปี ค.ศ. 1970 พ่อถูกเรียกตัว

เข้าทำงานกับรัฐบาลของนายพลลอนนอล แม้จะได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นพลตรี
ในรัฐบาลลอนนอล พ่อบอกว่าพ่อไม่อยากทำเลย แต่ก็จำเป็น หาไม่แล้วจะ
ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนทรยศ และอาจถูกประหารชีวิตได้

“ทำไมล่ะพ่อ แล้วที่อื่นๆเขาเป็นแบบนี้กันหรือเปล่า”

“ไม่หรอก” พ่อว่า พลังลูบผมฉัน “ลูกนี่ช่างถามจริง” แล้วมุมปากของ
พ่อก็คว่ำลงและเบือนสายตาดูจากใบหน้าของฉัน เมื่อพูดอีกครั้ง น้ำเสียงของพ่อ
ฟังดูเหนื่อยอ่อนและห่างเหิน

“ในหลายประเทศไม่เป็นแบบนี้” พ่อว่า “ในประเทศที่ชื่ออเมริกาไม่เป็น
แบบนี้”

“แล้วอเมริกาอยู่ที่ไหนเหรอพ่อ”

“เป็นที่ที่ไกลมากลูก โกลแดนไกล ต้องข้ามน้ำข้ามทะเล”

“ในอเมริกา พ่อจะไม่ถูกบังคับให้เป็นตำรวจใช่ไหม”

“ใช่ ที่นั่นมีพรรคการเมืองสองพรรคบริหารประเทศ พรรคหนึ่งเรียกว่า
เดโมแครต อีกพรรคเรียกว่ารีพับลิกัน ทั้งสองพรรคจะสู้กัน พรรคไหนชนะ
อีกพรรคก็ต้องไปทำงานอื่นทำ เช่น ถ้าพรรคเดโมแครตชนะ พวกรีพับลิกัน
ก็ตกงาน ต้องไปทำงานใหม่ที่อื่น แต่ตอนนั้นก็มั่วๆไม่ได้เป็นแบบนั้น ที่นั่นหาก
พรรครีพับลิกันแพ้ ทุกคนจะถูกบังคับให้ต้องกลายเป็นพวกเดโมแครต ไม่อย่างนั้น
อาจถูกลงโทษได้”

การสนทนาของเราชะงักลงเมื่อพี่ชายคนโตของฉันออกมา นั่งกับเราที่ระเบียง
เม็งอายุสิบแปด เป็นพี่ชายที่รักน้องๆ เช่นเดียวกับพ่อ เม็งเป็นคนพูดจาอ่อนโยน
ใจดี มีความรับผิดชอบ เชื่อถือได้ และได้รับเลือกเป็นตัวแทนของชั้นชั้นกล่าว
สุนทรพจน์ในพิธีแจกประกาศนียบัตรเมื่อสำเร็จการศึกษา พ่อเพิ่งซื้อรถให้เม็ง
เขามักจะขับรถพาหนังสือไปไหนต่อไหนแทนที่จะเป็นสาวๆ แต่เขามีแผนแล้ว
และมีแผนจะแต่งงานกันเมื่อเขาเรียนจบปริญญาจากฝรั่งเศส เม็งกำลังจะไปเรียน
ต่อมหาวิทยาลัยที่ฝรั่งเศสในวันที่ 14 เมษายน เนื่องจากวันที่ 13 เป็นวันปีใหม่
พ่อจึงบอกให้อยู่ฉลองก่อน

ขณะที่เม็งเป็นพี่ชายที่เราเคารพ ก็ยากกลับเป็นพี่ชายที่เรากลัว ก็วัยอายุ
สิบหก สนใจแต่ผู้หญิงและคาราเต้มากกว่าหนังสือ มอเตอร์ไซด์ของก๊วยไม่ได้
เป็นแค่พาหนะ แต่ยังเป็นแม่เหล็กดึงดูดสาวๆด้วย ก๊วยคิดว่าเขาเป็นคนเท่
มีเสน่ห์ แต่ฉันรู้ว่าเขาร้ายกาจมาก ในกัมพูชา ถ้าพ่อยุ่งกับการทำงาน และแม่

วุ่นวายกับการดูแลลูกเล็กและจ่ายตลาด หน้าที่ดูแลและลงโทษน้องจะตกอยู่กับ ลูกคนโต เนื่องจากในครอบครัวเราไม่มีใครเกรงกลัวแม่ หน้าที่นี้จึงตกอยู่กับ ก๊วย ผู้ซึ่งไม่ค่อยจะเห็นความน่ารักไร้เดียงสาหรือเชื่อคำแก้ตัวของเราย่างง่าย ๆ แม้ ก๊วยจะไม่เคยลงไม้ลงมือกับเราตามที่ขู่ไว้ก็ตาม แต่น้องๆ ทุกคนก็กลัวเขาและ จะทำตามที่เขาสั่งเสมอ

เกือบพี่สาวคนโตของฉัน อายุสิบสี่ และเริ่มฉายแววสวยแล้ว แม่บอกว่า โตขึ้นเกือบจะต้องมีหนุ่ม ๆ มาขอเธอแต่งงานทั่วกระไดไม่แห้ง เลือกได้ตามสบาย ว่าอยากแต่งงานกับคนไหน แต่แม่บอกว่าเกือบโชคไม่ดีตรงที่พูดมากและเถียงเก่ง ซึ่งไม่ใช่คุณสมบัติที่ดีของกุลสตรี ขณะที่แม่พยายามบั่นให้เกือบเป็นผู้หญิง ที่สมบูรณ์แบบนั้น พ่อกลับห่วงเรื่องอื่นมากกว่า ด้วยรู้ว่าประชาชนกำลังไม่พอใจ รัฐบาลเป็นอย่างมาก และพวกเขากำลังเอาความโกรธแค้นไปลงกับครอบครัวของ เจ้าหน้าที่รัฐ ลูกสาวเพื่อนร่วมงานของพ่อหลายคนถูกกลั่นแกล้งหรือตามราวืบหน ท้องถนน ถูกลักพาตัวก็มี พ่อกลัวมากว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเกือบ และให้ลูกน้อง สองคนคอยติดตามเกือบตลอดเวลา

กิม ซึ่งในภาษาจีนแปลว่า “ทอง” เป็นพี่ชายวัยสิบขวบของฉัน แม่ตั้งชื่อ เล่นให้กิมว่า “เจ้าลิงน้อย” เพราะเขาเป็นคนตัวเล็ก คล่องแคล่ว ว่องไว กิม บ้าหนังเงินกำลังภายในและชอบเลียนแบบท่าลิงในหนัง ซึ่งสร้างความรำคาญให้ เรามาก ฉันเคยคิดว่าพี่คนนี้บ้า ๆ บอ ๆ แต่หลังจากที่ได้เจอพี่ชายของเด็ก ผู้หญิงคนอื่นๆ ที่อยู่ในวันเดียวกับเขา ฉันจึงรู้ว่าพี่ชายทั้งหลายเหมือนกันหมด จุดประสงค์เดียวของพวกเขาคือ คอยแกล้งยั่วให้เราโมโห

จู พี่สาวที่อายุมากกว่าฉันสามปี มีนิสัยตรงกันข้ามกับฉันราวกับฟ้า กับดิน ชื่อของจูเป็นภาษาจีนแปลว่า “พลอย” จูอายุแปดขวบ เป็นเด็กผู้หญิง ที่สงบเสียงม หัวอ่อน ซื่อาย แม่มักจะเปรียบเทียบเราสองคนและบอกว่าทำไม ฉันไม่ทำตัวให้น่ารักเรียบร้อยเหมือนพี่บ้าง จูต่างจากพวกเราทุกคน เธอเหมือนพ่อ มีผิวค่อนข้างคล้ำ พวกพี่ชายฉันชอบล้อจูว่าเธอไม่ใช่ลูกจริงของพ่อแม่ พ่อเจอเธอ ถูกทิ้งไว้ใกล้ถังขยะและเก็บมาเลี้ยงด้วยความสงสาร

ฉันเป็นคนถดถอยจากจู และแม้จะแค่นี้หัวขบแต่ก็ตัวเท่าจูแล้ว พวกพี่ๆ มองฉันว่าเป็นเด็กที่ถูกตามใจจนเสียนิสัย เป็นตัวป่วนของบ้าน แต่พ่อบอกว่า เป็นเพชรในตมที่ยังไม่ได้เจียรไนต่างหาก ในฐานะชาวพุทธ พ่อเชื่อเรื่องรัตมี ของคน บางคนอาจมองว่านี่เป็นเรื่องมงาย รัตมีคือรังสีที่แผ่ออกจากตัวเราและ

บอกให้ผู้ที่มองเห็นรู้ว่าเราเป็นคนอย่างไร สีฟ้าหมายถึงความสุข สีชมพูหมายถึงความรัก และสีดำหมายถึงความชั่วร้าย แม้หลายคนจะมองไม่เห็น แต่พ่อบอกว่ามนุษย์ทุกคนเดินเหินไปมาภายในสิ่งที่คล้ายฟองสบู่ และฟองสบู่นี้มีแสงสีชัดเจน พ่อบอกว่าตอนฉันเกิด พ่อเห็นแสงสีแดงรายล้อมรอบฉัน ซึ่งหมายความว่าฉันเป็นคนที่ดีมีไฟ แต่แม่บอกว่าเด็กทารกที่เพิ่งคลอดก็ตัวแดงกันทั้งนั้น

เง็ก คือน้องสาววัยสามขวบของฉัน ชื่อของเธอในภาษาจีนแปลว่า “หยก” อัญมณีมีค่าที่ชาวเอเชียนิยมกันที่สุด เง็กเป็นเด็กที่สวยงามและไม่ว่าจะทำอะไรก็น่ารักไปเสียหมด รวมถึงเวลาอาบน้ำลอยยี่ดด้วย พวกผู้ใหญ่และพี่ๆ ชอบหยิกแก้มยู่ยงของเธอจนเป็นสีชมพู ซึ่งว่ากันว่าแสดงถึงการมีสุขภาพดี แต่ฉันคิดว่าแสดงถึงความเจ็บปวดมากกว่า กระนั้นก็ตามเง็กก็ยังคงเป็นเด็กอารมณ์ดี ผิดกับคนที่หงุดหงิดและชอบบอละวาดอย่างฉัน

ขณะที่ मैंกับพ่อคุยกัน ฉันเอนตัวพิงราวกัน ตามองไปยังโรงพยาบาลนตร์ที่อยู่ตรงกันข้ามกับอาคารของเรา ฉันได้ดูหนังฟรีเยอะมากเพราะตำแหน่งของพ่อ แต่เวลาที่พ่อไปด้วย พ่อยื่นกรานที่จะจ่ายค่าตัวเสมอ จากระเบียบบ้านเรา ฉันสามารถเห็นป้ายบิลบอร์ดขนาดใหญ่ของหนังที่ฉายในสัปดาห์นี้ ซึ่งเป็นภาพของหญิงสาวหน้าตาสวย น้ำตาไหลอาบแก้ม ผมกระเซิง แต่เมื่อดูใกล้ๆ ก็เห็นว่าจริงๆ แล้วผมของเธอคืองูตัวเล็กที่กำลังบิดตัวไปมา พื้นหลังเป็นภาพขาวบ้านกำลังไล่ขว้างก้อนหินใส่เธอ ขณะที่เธอวิ่งหนีและเอาผ้าขาวม้าที่ชาวกำพูชาเรียกว่า “ครอมา” คลุมหัว

เสียงจากถนนเบื้องล่างเจีบบลงแล้ว มีเพียงเสียงไม้กวาดกวาดขยะของวันนี้ เป็นกองเล็กๆ บนบาทวิถี จากนั้นครู่หนึ่งก็มีชายชรา กับเด็กชายคนหนึ่งเข็นรถเข็นทำด้วยไม้เข้ามา เด็กชายจัดการโกยขยะใส่รถเข็น ขณะที่ชายชรารับเงินเรียลสองสามใบจากเจ้าของร้านค้า หลังจากโกยขยะใส่รถเสร็จ ทั้งสองก็เข็นรถไปยังขยะกองต่อไป

ในบ้านของเรา กิม จู เง็ก และแม่ กำลังนั่งดูโทรทัศน์ กว๊วกับเกี๊ยนนั่งทำการบ้าน การเป็นชนชั้นกลางหมายความว่าครอบครัวของเรามีเงินและสมบัติพัสถานมากกว่าคนอื่นมาก เมื่อเพื่อนๆ ของฉันมาเล่นที่บ้าน ทุกคนชอบนาฬิกาตุ๊กตาของเรา นอกจากนี้ขณะที่บ้านอื่นที่อยู่ถนนเดียวกับเราไม่มีโทรทัศน์ แต่บ้านของเรามีถึงสองเครื่อง...แม้ฉันจะไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้เลยสักเครื่องก็ตาม ในห้องนั่งเล่น เรามีตู้กระจกสูงมาก ซึ่งแม่ใช้เก็บงานและวางของประดับ

ตกแต่งกระดูกกระดูก แต่ที่พิเศษสุดก็คือทอफीที่ทั้งสวยและอร่อย เวลาแม่อยู่ในห้อง ฉันมักจะไปยืนอยู่หน้าตู้ วางมือแนบกับกระจก มองดูทอफीในตู้ น้ำลายยืด แล้วมองแม่ตาละห้อยเมื่อแม่จะใจอ่อน ซึ่งบางครั้งก็ได้ผล แต่บางครั้งก็ถูกแม่ไล่ให้ไปให้พ้นจากตู้ด้วยการตีแผ่เยาะเข้าที่ก้น พลังบ่นถึงคราบสกปรกของรอยนิ้วที่ฉันทิ้งไว้บนกระจกและบอกว่าทอफीมีไว้รับแขกเท่านั้น

นอกจากเงินและข้าวของแล้ว ฉันยังเห็นว่าชนชั้นกลางมีเวลาว่างมากกว่าด้วย ขณะที่พ่อไปทำงานและพวกเราเด็กๆไปโรงเรียนทุกเช้าวัน แม่ไม่มีอะไรต้องทำมาก เรามีสาวใช้คนหนึ่งซึ่งจะมาที่บ้านทุกวันเพื่อซักผ้า ทำอาหาร และทำความสะอาดบ้าน ฉันจึงไม่ต้องทำงานบ้านเหมือนเด็กอื่นๆ อย่างไรก็ตามฉันมีภาระหนักเหมือนกัน เพราะพ่อให้เราไปโรงเรียนตลอดเวลา ทุกเช้าเมื่อจุกิม และฉันเดินไปโรงเรียน เราจะเห็นเด็กอายุมากกว่าฉันไม่มากนักเดินขายมะม่วงดอกไม้พลาสติกทำจากเชือกฟางสีสนัสดใส ตุ๊กตาบาร์บี้ตัวสีชมพูไม่ใส่เสื้อผ้าและอื่นๆตามท้องถนน ด้วยความที่เห็นว่าเราเป็นเด็กเหมือนกัน ฉันจึงมักจะเข้าข้างพวกเขาและซื้อจากเด็กด้วยกัน ไม่ซื้อจากผู้ใหญ่

ที่โรงเรียน เราจะเริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศสในตอนเช้า เรียนภาษาจีนในตอนบ่าย ตามด้วยภาษาเขมรในตอนเย็น ฉันเรียนแบบนี้สัปดาห์ละหกวัน ส่วนวันอาทิตย์ก็ต้องทำการบ้าน พ่อบอกพวกเราว่าความสำคัญอันดับแรกของพวกเราในทุกๆวันคือไปโรงเรียนและเรียนรู้ภาษาต่างๆ พ่อพูดภาษาฝรั่งเศสได้คล่องและบอกว่านี่คือเหตุผลที่พ่อประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ฉันชอบฟังพ่อพูดภาษาฝรั่งเศสกับเพื่อนร่วมงาน และเป็นเหตุผลที่ฉันชอบเรียนฝรั่งเศส แม้ว่าครูจะดุและฉันไม่ชอบแกเลยกก็ตาม ทุกเช้าครูจะให้เราเขียนเรียงแถวแล้วยื่นมือออก เพื่อจะได้ตรวจสอบดูเล็บของเราว่าสะอาดหรือไม่ ถ้าไม่ก็จะตีเราด้วยไม้ที่ใช้ชี้กระดาน บางครั้งครูไม่ยอมให้ฉันไปเข้าห้องน้ำ นอกจากจะฉันขออนุญาตเป็นภาษาฝรั่งเศส “มาดาม ปุย ซาเล โอ ตัวเล็กดี?” วันก่อนฉันเผลอหลับในชั้นและครูขว้างชอล์กโดนที่จมูกของฉัน ทุกคนพากันหัวเราะ ฉันอยากให้ผู้ครูสอนภาษาฝรั่งเศสเราโดยที่ไม่ต้องดูขนาดนั้น

ฉันไม่ชอบไปโรงเรียนตลอดเวลา ดังนั้นจึงโดดเรียนไปอยู่ที่สนามเด็กเล่นทั้งวันเป็นครั้งคราว แต่เรื่องนี้ฉันไม่เคยบอกพ่อ สิ่งหนึ่งที่ฉันชอบเกี่ยวกับโรงเรียนก็คือ เครื่องแบบที่ฉันได้ใส่ในปีนี้ ซึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนตุ๊กตาและกระโปรงพลีตสีน้ำเงินล้วนๆ ฉันคิดว่ามันสวยมาก แม้จะกังวลอยู่บ้างว่ากระโปรง

สิ้นกันไป เมื่อไม่กี่วันก่อน ขณะที่เล่นตั้งเตกับเพื่อน เด็กผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาจะเปิดกระโปรงฉัน ฉันโกรธมาก ผลักเขาอย่างแรงชนิดคิดไม่ถึงว่าตัวเองจะทำได้ เขาล้มลง และฉันวิ่งหนี ฉันคิดว่าตอนนี้เขาคงกลัวฉันไปอีกนาน

ส่วนใหญ่วันอาทิตย์ หลังจากที่ทุกคนทำการบ้านเสร็จแล้ว พ่อจะให้รางวัลด้วยการพาไปว่ายน้ำที่สโมสร แต่ฉันถูกห้ามไม่ให้ไปที่ลึก สระน้ำที่สโมสรใหญ่มาก ฝั่งที่ตื้นก็มีที่กว้างพอให้เล่นและว่ายน้ำใส่หน้าजू หลังจากแม่ช่วยใส่ชุดว่ายน้ำซึ่งเป็นกระโปรงสีชมพูสั้นมากและมีกางเกงในตัวแล้ว แม่กับพ่อก็ขึ้นไปรับประทานอาหารกลางวันที่ยื่นสองของสโมสร โดยมีเกียบคอยดูเรา พ่อกับแม่โบกมือให้เราจากโต๊ะเบื้องหลังหน้าต่างกระจก และนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็น *บาร์ง*

“จู้! เขาตัวโตและขาวมากเลย” ฉันหยุดว่ายน้ำใส่เธอและกระซิบ

“เขาเป็นบาร์ง แปลว่าคนขาว” จูพูดและหัวเราะ พยายามอวดว่าเธอโตกว่าและรู้มากกว่า

ฉันจ้องฝรั่งคนนั้นขณะที่เขาเดินไปยังแท่นกระโดดน้ำ เขาสูงกว่าพ่อหนึ่งฟุตได้ มีขนแขนขนขาขยับๆ ใบหน้ายาวเป็นเหลี่ยม จมูกเรียวและโด่งเหมือนเหยี่ยว ใส่กางเกงในตัวเดียวและสวมหมวกยางสีน้ำตาลอ่อนซึ่งทำให้ดูเหมือนคนหัวล้าน เขาพุ่งจากแท่นลงในน้ำอย่างสบายๆ โดยที่น้ำกระเซ็นน้อยมาก

ขณะที่เราดูฝรั่งคนนั้นนอนลอยตัวอยู่ในน้ำ เกียบจู้ทำให้ข้อมูลผิดๆ กับฉัน เธอจุ่มนิ้วเท้าที่เพิ่งทาเล็บมาใหม่ๆ ลงในน้ำ แล้วบอกเราว่า “บาร์ง” แปลว่าชาวฝรั่งเศส แต่เนื่องจากชาวฝรั่งเศสอยู่ในกัมพูชามานานมาก เราจึงเรียกคนขาวทุกคนว่า “บาร์ง” ไม่ว่าจะมาจากประเทศไหน รวมทั้งอเมริกาด้วย